

af ulykkesforsikringsloven, vil skadedatoen kun kunne fastsættes til et tidspunkt efter lovens ikrafttræden, såfremt den efter reglerne i § 1 A, stk. 3, ikke vil kunne fastsættes til et tidligere tidspunkt.

Stk. 2. Socialministeren bemyndiges til at

lade lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde, jfr. bekendtgørelse nr. 198 af 12. april 1949, optrykke og bekendtgøre med de ændringer, der er en følge af nærværende lov, lov nr. 167 af 28. april 1950, lov nr. 505 af 20. december 1950 samt lov nr. 196 af 6. juli 1957.

Bemærkninger til lovforslaget.

1. Ved lov nr. 183 af 20. maj 1933 om forsikring mod følger af ulykkestilfælde medtoges erhvervs sygdomme i begrænset omfang — i alt væsentligt i overensstemmelse med den på arbejdskonferencen i Genève i 1925 vedtagne konvention — under forsikringen, og ved lov nr. 171 af 13. april 1938 (jfr. rigsdagstidende 1937-38, tillæg A, spalte 3389) og lov nr. 32 af 8. februar 1939 (jfr. rigsdagstidende 1938-39, tillæg A, spalte 2975) udvidedes forsikringen på grundlag af de siden 1933-lovens ikrafttræden indhøstede erfaringer og på grundlag af den på arbejdskonferencen i 1934 foretagne revision af den nævnte konvention til at omfatte flere lidelser og flere virksomheder. Ved lov nr. 363 af 4. juli 1946 (jfr. rigsdagstidende 1945-46, tillæg A, spalte 6371) udvidedes dette område af forsikringen yderligere på grundlag af de erfaringer, der blev indvundet under krigen, hvor krigsprægede arbejdsprocesser, herunder beskæftigelse i forbindelse med erstatningsstoffer, havde medført en risiko for opståen af lidelser, som man ved udarbejdelsen af de tidligere gældende bestemmelser ikke havde kunnet forudse.

Uanset de stedfundne udvidelser har det i de forløbne år vist sig, at en række sygdomstilfælde, der efter en saglig bedømmelse bør være omfattet af forsikringen, ikke har kunnet anerkendes som erstatningsberettigende under den nugældende lov.

Da der nu rådes over mere sikre metoder til bestemmelse af de pågældende sygdomstilfældes art og årsag, og da enhver nedsættelse af erhvervs- evnen hidrørende fra arbejde principielt bør være omfattet af forsikringen, må det anses for ønskeligt at udvide anvendelsesområdet for den gældende lov. Man henviser herom særlig til bemærkningerne til forslaget § 1 A.

2. Der stilles endvidere forslag om forhøjelse af satserne inden for den almindelige lovpligtige forsikring på forsikringsmæssig basis og af de indtægtsgrænser, der gælder for adgangen til at tegne fri-

villig forsikring og for opnåelse af statstilskud. I forbindelse hermed stilles forslag om en ændret pristalsregulering.

Idet man i øvrigt med hensyn til de nærmere enkeltheder henviser til bemærkningerne til de enkelte bestemmelser, skal kort nævnes, at årslønnens maksimumsbeløb, der i lov nr. 113 af 23. marts 1948 (jfr. rigsdagstidende 1947-48, tillæg A, spalte 3949) fastsattes til 5 000 kr. — som følge af pristalsregulering forhøjet til 7 250 kr. pr. 1. april 1958 — foreslås forhøjet til 9 000 kr. Årslønnens minimum foreslås forhøjet fra 2 400 kr. — som følge af pristalsregulering forhøjet til 3 480 kr. pr. 1. april 1958 — til 5 000 kr.

Inden for den frivillige forsikring og forsikringen for selvstændige fiskere m. fl. foreslås den maksimale årsløn forhøjet fra 2 400 kr. til 5 000 kr. Indtægtsgrænserne for adgangen til at tegne sådan forsikring og for opnåelse af statstilskud, der i loven af 23. marts 1948 fastsattes til 3 600 kr. på landet, 3 900 kr. i købstæderne og 4 200 kr. i København og Frederiksberg — pr. 1. april 1958 pristalsregulerede til 5 220 kr., 5 655 kr. og 6 090 kr. — foreslås forhøjet til henholdsvis 5 500 kr., 5 950 kr. og 6 400 kr.

3. Herudover har man anset det for ønskeligt at give særlige regler for en ordning, hvorved de tilskadekomnes og de efterlades fri rådighed over erstatningsbeløbene begrænses. Idet man om de nærmere enkeltheder henviser til bemærkningerne til forslaget §§ 38 og 39, skal man særlig for så vidt angår efterladteerstatningerne anføre, at det i adskillige af de tilfælde, hvor erstatningerne er blevet frigjort til investering i selvstændig erhvervsaktivitet, har vist sig, at det ikke er lykkedes de pågældende at skabe sig bedre økonomiske forhold, end erstatningerne alene kunne tilsikre dem. Det foreslås derfor, i lighed med det for invaliditets-erstatningen gældende system, at gennemføre rentesystemet for efterladteerstatningerne, men kombineret med en forhøjet renteudbetaling til den efter-